

Thinca Timmerman exposeert in de Voorstraat

ma 6 jun 2016, 15:00 | 69 keer gelezen | [1 reactie](#)

• Thinca Timmerman: "Vroeger snapte ik niet wat mensen in mijn werk zagen."

VIANEN • "Schilderen is hard werken." Thinca Timmerman kiest haar woorden zuinigjes als ze haar schilderhobby typeert. Het valt ook niet mee om rationaal in taal te vangen wat ze vanuit gevoel op het doek brengt. "Ik moet er even goed over nadenken, ja."

De 69-jarige kunstenaar uit Vianen opent zaterdag 11 juni een expositie met ruim een dozijn schilderijen in de pop-up gallery in de Voorstraat, in de voormalige fotowinkel van Hennie Marks. De tentoonstelling is te bezoeken tot en met 25 juni. Het is de tweede tentoonstelling in korte tijd, want momenteel is Thinca's werk nog te bewonderen in De Korte Inloop. Kwestie van lijsten verhuizen, al lijkt het er niet op dat de samenstelling van de nieuwe expositie helemaal identiek zal zijn aan de huidige. Natuur is het overkoepelende thema. Daarmee loopt de expo parallel aan het onderwerp van de Open Tuinenroute op 11 en 12 juni in Vianen. Bezoekers krijgen vooral bloemen, bomen en bloesem te zien die door de van oorsprong Amsterdamse in een dromerige en impressionistische sfeer op het doek zijn gezet. "Ik hou van schilderen met een losse toets."

Toch is Thinca van alle markten thuis. Ze toont een zorgvuldig bijgehouden catalogus die over een periode van een kleine tien jaar op chronologische volgorde foto's van al haar schilderijen bundelt. Natuurschilderijen worden daarin afgewisseld met uiteenlopende onderwerpen. De ene keer inspireerde een krantenfoto van een Marokkaans jongetje haar tot een schilderij waarop de knaap ineens transformeerde tot meisje. Een andere krantenfoto van een vrouw onder de douche verwerd tot een sensueel portret waarop alle waterdruppels verdwenen. "De penseel gaat met mijn ideeën aan de haal", beaamt ze.

Schilderen als loodzware klus. Soms. Als Thinca slecht in haar vel zit, of inspiratie mist, maar toch de schilderskwast oppakt, dan wemelt het niet zelden van onheilspellend aangezette zwarte acrylverfpartijen. Als de lucht in haar innerlijk opklaart, dan wordt de sfeer van haar schilderij ook meteen luchtiger, frivoler. Eén schilderij dat onder zulke omstandigheden werd geboren, hangt op de meest prominente plek in haar woning aan de Klaverkamp: boven de bank. De toepasselijke titel: 'Doorbraak'. Als bewijs dat ze zich bevrijdde van de duistere krachten die haar creativiteit dwarsboomden.

De andere keer is schilderen het logische verlengde van een bui waarin ze de hele wereld aan kan. Zwart of een andere donkere kleur krijgt dan geen kans. Zo hangt schuin tegenover 'Doorbraak' 'A beautiful day'. Als getuigenis van zo'n periode waarin het leven haar toelachte. Al is het soms worstelen om die gemoedstoestand barstensvol positieve energie wekenlang vast te houden, de tijd die soms nodig is van leeg doek tot schildershandtekening in de benedenhoek. Thinca: "Je probeert dat ene gelukzalige moment terug te grijpen. Ik schilder trouwens altijd met muziek. Kan klassiek zijn, maar ook Guus Meeuwis of Rolling Stones."

Wat maakt een schilderij tot een Thinca Timmerman-schilderij? Weer wordt er diep nagedacht. "De kleuren", schiet haar dan te binnen. "Ik hou vooral van blauw en rood. En dan proberen om op gevoel te bepalen welke kleur idealiter naast een andere andere kleur komt te liggen. Geel en groen zijn nauwelijks in mijn werk terug te vinden. Gek hè, weinig groen, terwijl natuur toch één van mijn stokpaardjes is. Geel vond ik vroeger al niks. Als meisje weigerde ik om een geel jurkje aan te trekken."

Dat meisje van vroeger sleet al kunst toen ze nog geen twintig was. Thuis hing haar vader eens een zware lijst om haar tekening die daarmee een plekje aan de muur kreeg. Tot verbazing – of tegen de zin in – van Thinca. "Ik begreep ook niet wat mensen nou zo aansprak."

Die onzekerheid was er tot voor kort nog. Pas in 2007, na tropenjaren van drukke baan en gezin, pakte ze haar hobby op, maar besefte Thinca: "Ik schilderde vooral op gevoel, en minder op techniek. Nog trouwens. Ik besloot om schilderles te nemen bij Mieke Simons, Catherine Gathier en Annemarie Voets (drie kunstenaressen uit Vianen, red.). Om aan mijn techniek te schaven."

"Ik hoop dat ik tot mijn dood kan blijven schilderen", vertelt ze over haar toekomstplannen. Onlangs volgde ze een serie van tien lessen portretschilderen, maar ze is nog lang niet uitgeleerd. Er zitten nieuwe lessen aan te komen waarin ze deze discipline onder de knie wil krijgen. Thinca wil haar kleinkinderen levensrecht kunnen schilderen. Dat heet: blik en houding moeten levensrecht blijven. Maar Thinca is en blijft een kunstenaar van de losse toets.

Als we nóg een wens mogen noemen: een terugkeer naar Amsterdam. Ooit. De stad die ondanks 35 jaar Vianen haar hart nooit heeft verlaten. "Ik vrees dat dat er niet in zit", zegt ze. "Mijn man is verknocht aan het Rivierenlandschap. Gelukkig woont mijn dochter in Haarlem, dat is lekker dicht bij Amsterdam én dicht bij de zee. De zee, ook die schilder ik graag."